

A EŠTE RAZ
PSY

MÁM

pocit, že ja som sa psíčkarkou narodila. Ku psom ma to ťahalo od malička a moja mama mala čo robiť, aby som na ulici nehladkala každého psíka, čo sme stretli. A jasné: neustále som jej pílila uši, že chcem vlastného psa. Mama mi želanie splnila, keď som mala asi osem rokov. Dostala som malého čierneho pudlíka. Dali sme mu meno Fliper. (Áno, podľa delfína, v tých časoch veľmi slávneho.)

Fliper bol neskutočné šidlo. Robil si, čo chcel, a my, prvochovateľky, sme si s ním často nevedeli rady. Keď bol doma sám, z nudy rozhrýzol mame topánky, slamený pelech rozobral na maličké stebľá a raz dokonca zjedol pol balíčka vaty, ktorú mama zabudla na stole. Tá vata bola dosť veľký problém. Pri venčení totiž z neho nejako nechcela ísť von. Čakala som, čakala, a keď ma začínala opúšťať trpezlivosť (pozor, teraz budem trochu nechutná), pristúpila som topánkou kúsok, ktorý sa už Fliprovi podarilo vytlačiť. A čuduj sa svete: Fliper vytvoril metrové hovienko. Doteraz si myslím, že to bola čistá zošúľaná vata.

Fliper mal jednu otrasnú vlastnosť: veľmi rád sa túlal. Kedykoľvek sme ho odopli z vôdzky, akoby do neho vstúpil čertík: rozbehol sa a už ho nebolo. Najprv som ho vždy s re-
vom hľadala. Neskôr, keď som prišla na to, že hľadanie nepo-
máha, som len nervózne čakala, kedy sa vráti. Isto si poviete: Načo ste ho púšťali... Nuž, niekedy sme ho ani nemuseli pus-
tiť, jednoducho zdúchol sám. A zvyčajne sa vrátil smradľavý, vyvážaný v tej najnechutnejšej a najsmradľavejšej gebuzine, akú našiel. A ja ako citlivé decko som sa ho v tej chvíli odmie-
tala nielen dotknúť, ale dokonca som nechcela priznať ani to, že je môj. Keďže moja mama bola praktická žena, Fliper zažil všeličo. Napríklad umývanie v minerálke (keď nám ušiel počas výletu na kyslú vodu), presun zabalený v igelitke ako nákup, len hlava mu trčala, prevoz v kufri auta, aby sa nikoho nedotkol, atď.

Flipra som mala dva alebo tri roky. Potom som sa ho sebecky vzdala. Prestalo ma baviť chodiť s ním pravidelne von, upratovať jeho nehody a neustále dávať pozor, aby nezdúchol. Aj ma to neskôr mrzelo, ale mama mi Flipra viac nevrátila. Darovala ho svojej kamarátke, kde si pár rokov veselo a spokojne nažíval, až kým raz nezdúchol navždy.

Na psy som však nezanevrela. Sama sebe som sľúbila, že len čo dospejem a doštudujem, pozháňam si vlastného veľkého psa. A aj som si pozháňala. Veľkého bradáča. Dala som mu meno Raskin a vyiplala som ho od šteniatka. Raskin bol ostrý pes, ktorý miloval deti. Zaslúžila sa o to

moja malá susedka Tinka, ktorá sa s ním od malička hrávala. Mala štyri roky, keď ju prvý raz ťahal na sánkach. No, ťahal... Tinkin otec, môj sused Jožo, zapriahol Raskina do sánok a rozbehol sa pred ním. A potom už len zdesene bežal za sánkami, keďže ho Raskin predbehol a uháňal so sánkami aj s Tinkou ktoviekam.

Raskin mal jednu dosť čudnú vlastnosť: neznášal, keď ho niekto predbehol. Zbožňoval pohyb, a tak sme ho na sánkovačkách zneužívali na ťahanie sánok do kopca. Lenže pri spúšťaní z kopca sme sa všetci museli oháňať vôdzkou, aby sa k nám Raskin nepriblížil. Kto to nerobil, mal smolu. Keďže pes chcel byť vždy prvý, zvyčajne zabrzdil človeka pred sebou zahryznutím do tej časti tela, ktorú mal najbližšie. Ľudia sa zo sánkovačky s ním vracali s riadnymi modrinami na nohách, na rukách aj inde. Jasné, že po čase sa s ním už nikto nechcel sánkovať.

Raskin mal jednu super vlastnosť: neznášal pach alkoholu. Keď k nám prišla nejaká návšteva, zvyčajne si neželala, aby jej Raskin dýchal priamo do tváre. Pre bližšiu predstavu: ak si niekto dospelý sadol na gauč a Raskin prišiel k nemu, papuľu mal takmer vo výške jeho nosa. A keďže mal Raskin ľudí rád, zbožňoval pchať sa k nim čo najbližšie a olizovať ich. Prejavom jeho náklonnosti sa však dalo zabrániť veľmi jednoducho. Stačilo, ak si človek zobral do ruky pohárik s nejakým alkoholom. Vôbec ho nemusel piť. Ak ho držal pred sebou, Raskin sa od neho zhnusene odvrátil a dal mu pokoj.

Na Raskina veľmi rád spomína i ten môj sused Jožo. Akurát minule rozprával, ako na chate kvôli Raskinovi vyskočil z okna, pretože zbadal, ako náš obrovský pes vláči štvorročnú Tinku v papuli. Neublížil jej, iba ju prenášal z miesta na miesto. Nepamätám si už síce, či sa Tinka bála, určite však viem, že Raskin mal voči nej rešpekt. Keď sa raz totiž hrali u nás doma a on Tinku pri hre chňapoľ, Tinka neváhala a uhryzla ho. Poriadne. Do chrbta.

Raskin mal inak viac kamošov ako ja. Hocikedy po neho prišli chalani zo dvora, že ho vezmú von. Alebo k nám prišli decká len tak sa s ním pohrať. Tak či tak, bol to psík, ktorý potreboval veľa-preveľa pohybu. Keď sa mi malo narodiť druhé dieťa, pochopila som, že sa mu už nebudem môcť toľko venovať. A tak som mu našla novú rodinu na dedine v rodinnom dome so záhradou. Noví majitelia nad ním len krútili hlavou. Raskin totiž odmietol spať vo psom koterci. Vyštekával a vy-

strájal, až kým mu nesprístupnili chlievik pre kozy. Rozmaznaný bytový pes mal pocit, že chlievik je niečo ako byt, a svoj nový príbytok prijal. A keď mu bola priveľká zima, jednoducho si otvoril dvere do domu a vyvalil sa na kožušinu na verande. Tam, samozrejme, ani nemukol, aby ho nik neobjavil.

V novej rodine som ho bola párkrát navštíviť. Mal sa očividne dobre. Zmocnel a zmohutnel. Jediným jeho problémom boli bociany. Tie krásne potvory totiž prišli na to, že si Raskin po záhrade kade-tade zahrabáva kúsky mäsa – a ony sa ich s veľkou pasiou snažili nájsť a vyhrabať. A tak v ňom vypestovali averziu, vďaka ktorej ho pri každom pohľade na bociana išlo rozdrapiť. Od zlosti.